

Arrest

nr. 154 353 van 13 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd op 20 april 2015 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 mei 2015 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 april 2014 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw C.E, van Belgische nationaliteit.

Op 25 september 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), die op 8 oktober 2014 aan verzoeker ter kennis werd gebracht.

Op 8 oktober 2014 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw C.E., van Belgische nationaliteit.

Op 1 april 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 8/10/2014 werd ingediend door:

K.E. (...)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon volgende documenten voor:

- *Een arbeidscontract dienstencheques van onbepaalde duur (dd 14/08/2013) deeltijds (15/38 uur per week) bij RCV te Geraardsbergen.*
- *Een aanpassing van het uurrooster van het arbeidscontract dienstencheques van onbepaalde duur (dd 31/07/2014) deeltijds (gemiddelde 22,5 per week in plaats van 25 uur per week) bij RCV te Geraardsbergen.*
- *Loonfiches van die tewerkstelling RCV te Geraardsbergen van de maanden augustus 2013 tot en met september 2014 waaruit blijkt dat het gemiddeld maandelijks netto inkomen minder bedraagt dan het leefloon voor een persoon met gezinslast.*

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze ontoereikend zijn. Op basis van de voorgelegde loonfiches kan niet worden vastgesteld dat zij over bestaansmiddelen beschikt die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Meer zelfs, betrokkene beschikt zelfs niet over een inkomen dat ter waarde is van het leefloon voor een persoon met gezinslast (100%).

Ongeacht de behoeftenanalyse die inzake overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid dus zou worden gemaakt, hebben betrokkenen recht op sociale bijstand van het ocmw. Of betrokkenen voldoende in hun bestaansmiddelen kunnen voorzien met een bedrag dat minder is dan het leefloon, is daarbij geen overweging dat het ocmw kan maken om eventuele toekenning van een toeslag te weigeren. Vandaar dat de dienst vreemdelingenzaken een bedrag dat onder het leefloon voor een persoon met gezinslast ligt, onmogelijk als voldoende kan beschouwen. Gezien betrokkene kennelijk in een sociale woning woont en bijgevolg een lage huurprijs betaalt, kunnen bestaansmiddelen twv het leefloon voor een persoon met gezinslast volstaan om betrokkene het verblijfsrecht te kunnen verlenen.

Het bewijs van tewerkstelling van betrokkene zelf, namelijk het arbeidscontract en loonfiches waaruit blijkt dat hij eveneens tewerkgesteld is en een inkomen heeft, kan daarbij niet in overweging worden genomen. Zoals voorgeschreven in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is het immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij haar kan voegen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2^o van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 *iuncto* artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

Verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging, en voert hij tevens aan dat de gemachtigde een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Verzoeker licht dit middel toe als volgt:

“1. Dat verweerder in de weigeringsbeslissing echter volkomen onterecht stelt dat met het inkomen van verzoeker zelf geen rekening kan worden gehouden.

Dat verzoeker zelf over inkomsten uit tewerkstelling beschikt en als bewijs hiervan zijn arbeidsovereenkomst en loonfiches heeft neergelegd.

Dat echter verweerder volledig onterecht weigert rekening gehouden met de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon.

Dat vaststaat dat de Belgische referentiepersoon naast haar eigen inkomsten uit tewerkstelling eveneens beschikt over over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker.

Dat verweerder uit het oog verliest dat art. 40ter Vw. niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, doch wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “beschikt”.

Dat in casu geen elementen voorhanden zijn dat voor de betaling van de gezinsuitgaven verzoekers levenspartner niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker.

Overigens bepaalt art. 221 B.W. uitdrukkelijk dat iedere echtgenoot naar zijn vermogen dient bij te dragen in de lasten van het huwelijk en dat, indien een der echtgenoten deze verplichting niet nakomt de andere, zonder dat een fout moet worden bewezen en onverminderd de rechten van derden, zich door de familierechtbank kan laten machtigen om, met uitsluiting van zijn echtgenoot, diens inkomsten of de inkomsten uit de goederen die hij krachten hun huwelijksvermogensstelsel beheert, alsook alle andere hem door derden verschuldigde geldsommen te ontvangen onder de voorwaarden en binnen de perken die het vonnis bepaalt.

Dat verzoeker dienaangaande verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22 januari 2015 nr. 136 845 en het arrest dd. 31 maart 2015 nr. 142 509 waarin uitdrukkelijk werd geoordeeld dat ook met de persoonlijke inkomsten van de verzoeker zelf dient rekening te worden gehouden bij de boordeling van de bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon beschikt.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de volledige inkomsten waarover de Belgische referentiepersoon beschikt.

Dat er sprake is van schending van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

2. Dat, krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet zou voldaan zijn, verweerder in zo’n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder op een afdoende manier werd uitgevoerd.

Dat verzoeker geenszins door verweerder werd uitgenodigd bewijsstukken van hun maandelijkse vaste onkosten neer te leggen.

Verweerder verliest opnieuw uit het oog dat het art. artikel 42, § 1, tweede lid Vw. uitdrukkelijk stelt dat “Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden

dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden". (De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.).

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke grondige uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en de Belgische referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht."

Kernbetoog van verzoeker is dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening gehouden heeft met zijn bestaansmiddelen bij het beoordelen van de financiële situatie van zijn echtgenote in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag onder meer stukken heeft voorgelegd aangaande zijn persoonlijke tewerkstelling, met name loonbrieven voor de maanden augustus en september 2014, en een arbeidscontract van onbepaalde duur waaruit blijkt dat hij sinds 28 juli 2014 voltijds is tewerkgesteld.

Aangaande deze stukken heeft de gemachtigde echter gemotiveerd in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat deze bewijzen van tewerkstelling van verzoeker zelf niet in overweging worden genomen. De gemachtigde heeft hierbij toegelicht dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat verzoeker zich bij haar kan voegen.

De gemachtigde verliest hierbij evenwel uit het oog dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, doch wel met deze waarover deze Belgische onderdaan "beschikt". *In casu* zijn er geen aanwijzingen dat verzoekers echtgenote niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit de tewerkstelling van verzoeker. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt niet het minste vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan. Het staat bijgevolg vast dat de gemachtigde op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet concludeerde dat er geen rekening kan gehouden worden met de documenten die de persoonlijke tewerkstelling van verzoeker betreffen om te bepalen of verzoekers echtgenote al dan niet over "*bestaansmiddelen [die] ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie*" beschikt.

Verzoeker haalt overigens terecht aan in het verzoekschrift dat hij de echtgenoot is van de Belgische onderdaan en artikel 221 van het Burgerlijk Wetboek uitdrukkelijk bepaalt dat iedere echtgenoot naar zijn vermogen dient bij te dragen in de lasten van het huwelijk en dat indien een der echtgenoten deze verplichting niet nakomt de andere, zonder dat een fout moet worden bewezen en onverminderd de rechten van derden, zich door de familierechtbank kan laten machtigen om, met uitsluiting van zijn echtgenoot, diens inkomsten of de inkomsten uit de goederen die hij krachtens hun huwelijksvermogensstelsel beheert, alsook alle andere hem door derden verschuldigde geldsommen te ontvangen onder de voorwaarden en binnen de perken die het vonnis bepaalt.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Gezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat *in casu* ook het bevel om het grondgebied te verlaten dat samen met de beslissing tot weigering van verblijf aan verzoeker werd betekend, dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoekers verblijfsaanvraag terug open valt – zodat niet kan worden gesteld dat vaststaat dat hij "*geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht*" – en hij in afwachting van een beslissing, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, en de verwijdering van vreemdelingen kan beschikken over een attest van immatriculatie.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 1 april 2015 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. MAES